

BINKOŠTI – leto A

Jezus se prikaže učencem

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« Jn,20,19-23

Pridi, Sveti Duh!

V molitveni devetdnevnici sem se ustavil pred kipom naše Žalostne matere Božje in jo vprašal, kje je bil Duh tolažnik, ko je v naročju držala svojega mrtvega sina. Kako je deloval, kako ga je čutila? Prišel mi je odgovor: »Spomnila sem se besed, ki jih je povedal. Če pšenično zrno ne pade v zemljo, ostane samo, če pa umrje obrodi obilo sadu. Namesto, da bi se zazrla v trohnenje, sem zrla novo življenje.« Duh Tolažnik ji je prinesel odgovor, ki ji ga je pripravila njena vera. Verovala je in bila potolažena. Zanj smrt ni bil konec. Ob misli, da se rojeva novo življenje, je bila namesto pri pogrebu pobitega razbojnika, ob grobu vstalega Zveličarja. Nora vera, nora tolažba!

In vendar je res. Smrt zrna je začetek veličastnega življenja. Kako drugače je mogoče gledati na trohnenje v grobu, če ohranjamo vero v vstajenje. In če pomislimo na Marijo. Čeprav se zdi noro, je vendarle morala čutiti neverjeten zanos. Če je bilo že samo življenje njenega Sina tako veličastno, si je mogla misliti, v kako veličastnem trenutku je, ko ga polaga v grob za večno slavo. Noben veličasten sprejem kralja ne more biti senca te veličine.

Pridi, Duh tolažnik, da bomo z vero polagali svoje sanje v grob za novo vstajenje. Pridi in nam ohranaj upanje, da novo življenje vedno pride za umiranjem, če le umiramo v tebi!

Drugačno zgodbo smo slišali danes pri evangeliju. Učenci pri zaprtih vratih! Pravzaprav me kar malo jezi. Zdi se, da tudi z zaklenjenimi srci. Joj, kaj bo, če jih dobijo. Zdi se, da ni v njih senca tiste vere, ki jo je premogla Marija, ko je držala v naročju mrtvega Jezusa. A Sveti Duh pride brez težav skozi zaprta vrata in jim podari moč, moč za življenje, moč za pričevanje, celo moč da odpuščajo grehe v njegovem imenu.

Sveti Duh ne izbira najbolj vernih in pobožnih, niti najbolj vdanih. Je popoln dar. Ko pride, pride. Stopa tudi skozi zaprta vrata. Kaj bi starejšega sina ne jezilo, ko oče pripravlja gostijo mlajšemu sinu. Kaj bi vernika ne žrlo, ko vse življenje odpira vrata Svetemu Duhu, pa nikoli ne privrši kot vihar, se ne posveti kot ogenj in revež mutast nikoli ne uspe nagovoriti niti svoje žene, kaj šele celega sveta. A Bog je Bog in mi smo le ubogi služabniki. Ko bo hotel, bo stopil tudi skozi zaprta vrata in ko se bo odločil ne bo prestopil našega praga, pa čeprav mu odpiramo vrata na stežaj.

In vendar nam ne preostane drugega kot Mariji, gojiti vero, da bi mogli videti onstran in upati, da pride Duh Tolažnik. Zagotovo je najbrž eno. Ne bo vstopil, če se bo tako odločil, ne bo pa nam dovolil, da bi brez njegovega obiska obupali. Čuden je ta gospod. Ni vedno gost, čeprav prav od daleč vedno prestopa vse prage.

Pridi, Duh Tolažnik. Daj nam gledati onkraj. Daj nam živeti v veselju, čeprav ne čutimo tvojega ognjevitnega delovanje.

